

HET WERK VAN DE GEEST OP DE WERELD

1 juni 19576

Goedenavond, vrienden,

In de eerste plaats wijs ik u erop - en ik hoop, dat het u nog steeds niet verveelt, maar het is noodzakelijk, dat wij het herhalen, - dat wij, sprekers der Orde, niet alwetend of onfeilbaar zijn. Dientengevolge verwachten wij van u, dat u zelf nadenkt, dat u zelf onderzoekt, in hoeverre onze stellingen voor u acceptabel en aanvaardbaar zijn. Uiteindelijk is het uw eigen oordeel, wat moet beslissen. Verder zou ik u erop willen wijzen, dat persoonlijke problemen niet worden belicht.

Mij is verzocht om van het eerste onderwerp, dat verleden week werd behandeld, nog een paar punten onder uw aandacht te brengen. Er is hier sprake geweest van een redevoering, waarschuwend tegen het gevaar dat schuilt in het gebruik van atoomkracht. Degenen onder u die zich de moeite getroosten het betrokken artikel verder na te gaan, zullen ontdekken, dat het niet in onze bedoeling ligt de atoomkracht van deze wereld te bannen, of te doen bannen. Wij wijzen slechts op de gevaren, die voor de mensheid bestaan, zolang men niet weet, met welke krachten men op het ogenblik werkt en speelt. Dat is nu nog het geval. De redevoering werd uitgesproken in verschillende landen, praktisch gelijktijdig, of met niet al te lange tussenpozen. Het ligt dan ook in de bedoeling deze actie voort te zetten. Wij zullen regelmatig terugkomen op deze gevaren en zullen u ook regelmatig op de hoogte trachten te houden van wat zich afspeelt op dit gebied. Van u wordt verwacht, dat u persoonlijk alles doet, en door middel van gedachtekracht, en door middel van meningsuiting - buiten georganiseerd verband zelfs - om ook de verdere mensheid op de hoogte te brengen van de gevaren, die er in schuilen.

Ik hoop dus, dat u ons niet aan wilt zien voor wezens, die sensatie willen maken. Er is hier geen sprake van sensatie. Van droevige ernst, meer niet. Degenen onder u, die het niet eens zijn met wat gezegd is, degenen onder u, die menen te moeten protesteren, of te moeten wijzen op onjuistheden, kunnen dit te allen tijde doen tijdens de "Vragenrubriek".

In samenwerking met het Bestuur van de Orde in de stof hebben wij een aantal voorstellen gezien aangaande indeling van avonden, de te geven cursussen, enz. Hierbij is onzerzijds ook het besluit gevallen, om telkens te minste twee avonden geen "Vragenrubriek" te houden, een derde avond wel. Wij zijn namelijk van mening, dat het aantal der gestelde vragen weliswaar overstelpend is, maar het steeds wéér stellen van dezelfde vragen in vele gevallen kan worden voorkomen, door daarvoor ééns in de zoveel tijd daarvoor gelegenheid te geven. Wij hopen dan ook in het volgende seizoen de "Vragenrubriek" tweemaal per drie weken te doen vervangen door een cyclus van lezingen, die zich bezig zullen houden met inleiding op esoterisch, zowel als op spiritueel en spiritualistisch gebied. Indien er onder u iemand is, die hiertegen meent te moeten protesteren, dan kunt u dat ook nu nog doen. Ik moet erop wijzen, dat - gezien ook de stoffelijke maatregelen - deze protesten na juli niet meer aanvaard kunnen worden. Dan heeft het dus geen zin meer. Wij hebben deze indeling gemaakt en dus moeten wij ons er voor de goede orde daar allemaal aan houden. Dan mogen wij nu overgaan tot een onderwerp, wat op deze avond wel meer speciaal thuis hoort.

Ik zou met u willen spreken over het werk van de geest en wel speciaal op deze wereld. Daarvoor heb ik op het ogenblik een bijzonder beeld op het oog. Ik zou u willen beschrijven in het eerste gedeelte de ontwikkeling van de geest en zijn werking in de materie vanaf het begin van de aarde tot heden. Dit is uit de aard der zaak vluchtig. De lezing, zoals zij gegeven wordt, is ook weer experimenteel. Wanneer belangstelling voor dit soort onderwerpen bestaat, dan zullen wij ze ongetwijfeld herhalen.

Het verhaal begint met een laaiende baaierd van vlammen in een tijd, dat leven, zoals u het kent op de aarde nog niet eens kan bestaan. Toch is er al levensgeest. Geest die temidden van deze vlammen doolt en probeert om de vorming van de vaste materie te bevorderen. Het zijn er nog niet veel. Degene, waar wij het over willen hebben, is één van de lagere geesten, die al in deze

tijd aanwezig zijn. Men zou hem een naam kunnen geven, maar namen hebben deze geesten eigenlijk niet meer. Zij behoren tot de grote hoeveelheid van denkende vermogens, die als uitvoerders van de Scheppende Kracht, hun eigen bewustwording verdiepen door het uitvoeren van de Goddelijke Wil. Deze geest werkt met de dode stof. Zorgvuldig worden continenten opgebouwd. Zorgvuldig wordt gezien hoe uit de wateren uiteindelijk bepaalde delen omhoog zullen gestuwd worden. De hele wereld is één sidderen en één bewegen. Zelfs wanneer zij door een dunne schil wordt omhuld, dan breekt van alle kanten het vulkanisch vuur nog naar buiten. Dan is de atmosfeer één turbulentie vol van stormen en wervelingen. De wereld is zwaar in die dagen. De lucht is zwaar. Dichter dan een Londense mist verhult zij de wereld en vernevelt alle trekken van een pasgeboren land. In deze tijd krijgt onze geest een oproep. De zeeën moeten worden klaargemaakt voor het ontstaan van leven. En met vele anderen samen - steeds meer zijn het er nu die zich met de wereld gaan bemoeien -, werkt hij om bepaalde samenstellingen in de Oceaan op plaatsen te verenigen, waar de invloeden gunstig zijn. Geen leven kan deze geest geven, noch kunnen zijn Meesters dat. Dat is een kwestie van de Hoogste Krachten. Het staat alleen aan de aard- en de zonnegeest om samen te beslissen, wanneer en hoe dit leven zal worden geboren. Hun taak is het om alles klaar te maken.

Wanneer dan alles voor de vorming van een primitieve eiweitcel klaar ligt, dan gebeurt het wonder. De aarde siddert en beeft, vulkanen braken vuur, de bijna vaste atmosfeer wordt weggerukt van een deel van de aarde, licht straalt neer in een verblindende felheid: er is leven! Met vele andere geesten jubelt deze geest, die haar ontwikkeling op aarde begonnen is. Deze geest, die tot heden toe, scheppend werkzaam blijft en vormend werkzaam blijft. Ik zei u al, het is geen grote geest. En daarom is nu haar taak nog geen grote. Met anderen mee zorgt zij, dat de cellen geprikkeld worden op de juiste wijze, dat zij groter en groter worden, dat celdelingen ontstaan. Zij gaat beschermend mee, wanneer zeestromingen, stormen en zeebevingen groepen van cellen deponeren in een nieuwe omgeving. Angstvallig behoudt zij het wordend leven en zorgt ervoor dat geest, die hier een uiting zoekt, een plaats gewezen wordt. Op de duur wordt deze kleine geest het denken van een kolonie van ééncellige wezens. Deze dieren, zoals sommigen ze zullen noemen, zijn klein. Zij hebben nog geen eigen bewustzijn. Al, wat er gebeurt, wordt gedreven door een eigen behoefte en ook door het zuiver denkend, krachtig vermogen, dat vanuit deze geest hun leven beïnvloedt.

En zo komt het ogenblik, dat een nieuwe kracht neerdaalt. Een nieuwe geest roept als het ware een conclaaf samen en verklaart zijn zending. Het leven zal van nu af aan niet meer alleen door deling eenvormig ontstaan, maar zich ontwikkelen tot vele verschillende wezens, opdat uiteindelijk voertuigen geboren kunnen worden, waarin ook een hogere geest zich kan uitleven en ervaring opdoen, bewustzijn kan verwerven en zich een bestaan in hogere sferen bewust kan verdienen. De kleine geest aanvaardt nederig zijn opdracht. Er worden meercellige wezens gevormd. Uiteindelijk, lijken het wel zilverige kleine aaltjes, die door het water golven, gedragen door hun begeerte, elkaar aanvallend, azend op anderen, die hoofdzakelijk nog bestaan uit kleine deeltjes, die in de Oceaan worden opgewoeld. U zult begrijpen, dat voor een dergelijke geest aeonen van jaren weinig betekent. Maar meer en meer neemt de soort, waarvoor hij verantwoordelijk is, vorm aan. Hij ziet ook, hoe het voedsel vlucht, want de zee - heftig over het land wassend - laat kolonies achter in het drassige kustgebied. De zware regens geven nieuwe voeding. Zij breken in de aarde. De door stormgeweld, door beving losgewoelde mineralen brengt ze aan het wordend leven. Kleine planten ontstaan. Planten, die in de Oceaan nog weinig verschil eigenlijk tonen met dit leven. Het leven, dat op ander leven jaagt en daaruit bestaat. Maar nu is het verschil definitief. Wanneer de dagen voorbij gaan, de aarde rustiger wordt, dan wordt het moeilijker voor deze toekomstige planten om voedsel te krijgen en langzaam en voorzichtig steken zij poden (voeten, poten; Red.) uit om het kostbare vocht te bereiken, vocht, waarin voeding is.

Onze geest ziet dit, weet en wacht vol van sidderend verlangen, want op het ogenblik, dat deze voeding op de aarde vaste voet zal hebben, wordt het ook tijd om zijn school, zijn groep van wezens te brengen op de droge bodem, te doen gaan door de moerassen, te doen zoeken naar het voedsel in een nieuw gebied. Daarom is hij voortdurend al bezig het ras voor te bereiden op deze komende wisseling. Weer gaan zo aeonen van jaren voorbij. Ongetelde honderden jaren snellen voorbij en dan is het ogenblik gekomen. De geest - aarzelend nog - wendt zich tot de Hoogste Geest en vraagt, of het mogelijk is, of hij niet verkeerd heeft gezien. Het antwoord komt als een lichtflits: "Gij hebt u dit ras geschapen. U bent ervoor verantwoordelijk. Vanaf heden is dit

volk het uwel!" Daar begint eigenlijk deze geest als groeps- of rassegeest belangrijk te worden, maar hij is nog steeds klein, niet belangrijk, maar toch, hij is tot iets eigenaardigs geworden. Hij is gelijktijdig geworden tot het geweten, het denken, het gewoontepatroon en de God, van een kleine groep levende wezens. Zelf weet hij, hoe onbelangrijk hij is. Maar wanneer hij eenmaal voor het eerst zijn diertjes (het) land invoert, een ogenblik, om dan weer terug te vluchten in de oceaan, weet deze geest, het kan niet anders meer, "Ik ben verantwoordelijk voor al deze levens, voor alle ontwikkeling". Hij tracht ze te maken tot planteneters. Het gelukt hem. Zo komt het dan, dat plantenetende dieren uit de oceaan stijgen en verder en verder zich op het droge durven te bewegen. Eens spelende in de oceanen, leeft nu het volk van deze geest in de moerassen en waagt zich zelfs soms op de vlakten, die nog wat kaal liggen te dromen in de mistige nevel, die voor de aarde de dag is.

Maar, er zijn ook andere geesten. Geesten, die de eters van eters hebben gemaakt. Geesten, wier taak het was, om een ras te ontwikkelen, dat de zwakken zou elimineren uit de rangen van de planteneters. De planteneter wordt vervolgd door de vleeseter. Het voedsel wordt schaars en ook daar komt de vraag: "Mogen wij verder gaan?". En ook hier is het antwoord: "Ja". Zo komt er strijd en angst. De dieren zijn zedeloos, hun denken is niet zo groot. Het is zelfs zo, dat een groot gedeelte van hun denkvermogen zeker niet ligt, waar u het zou verwachten, daar waar de schedel zich gaat vormen. Het ligt verder naar beneden, eerder onder bij de ruggegraat, dan in het hoofd. Maar toch is er een weten. Nu krijgt deze geest een belangrijke taak. Hij moet een schema vaststellen, zó, dat zijn volk niet zal ondergaan, dat dit ras, dat hij geschapen heeft, niet geheel zal vervallen. En dat het aan de andere kant toch ook in het geheel functioneel blijft, dus ten offer valt aan de prooizoeekenden, wanneer het zwak is, wanneer het oud is. Zó schept dan een geest het instinkt van wat primitieve dieren. Steeds sterker grift hij dat in, totdat het uiteindelijk erfelijk is vastgelegd in de cellenmassa, dan kan het niet anders meer. Vanaf dit ogenblik zal elk dier - geboren binnen dit ras - beantwoorden aan de regels, die deze geest heeft ingelegd. Dan is er niet veel werk meer te doen. Natuurlijk leidt hij nog steeds de paring, de verveelvoudiging, maar er is rust. Zo blijft het een hele tijd.

Andere rassen ontwikkelen zich. Sommige blijken een mislukking en degene, die hen geschapen hebben, gaan wat rouwmoedig over hun falen heen om elders hun fouten van hier goed te maken. Deze geest is geslaagd. Hij doet zowat in, hij is haast vergeten, dat hij toch de God is van een ras van dieren, de verantwoordelijke geest. De geest, waaruit alles als het ware voort is gekomen. Dan ineens krijgt hij een schok. Zijn volk wordt armer en armer. Minder en minder geestkracht is er. Minder geesten vragen aan om te mogen incarneren. Het is een leegte. En wakker geschrikt gaat hij nazien. Van alle kanten wordt dit ras bedreigd. Dit dierenfolk is de ondergang gewijd. Maar het mag niet. Voorzichtig zoekt hij wat exemplaren uit, die van het normale af zouden kunnen wijken. Hij brengt ze samen in paring. Hij brengt nieuwe soorten tot stand. Langzaam maar zeker schept hij uit het dierenfolk, dat niet meer paste, een nieuwe vorm. Een nieuwe vorm, die wel tegen deze wereld op kan. Die sneller is dan de vleeseters, die minder veeleisend is, wanneer er planten gegeten moeten worden.

Dan begint een voortdurende wisseling. Het vernuft van deze geest wordt voortdurend op de proef gesteld. Het is niet alleen zijn spel. Het lijkt wel een wereldgroot schaakspel met vele verschillende spelers. Simultaan moet hij zijn zetten doen. Hier zijn het vleeseters, daar de planten, die een verweer vormen. Daar is het de natuur zelf, die hem vijandig tegenover schijnt te staan. Maar hij heeft het volk gebouwd. Het heeft een doel. Het moet een bepaalde trap vormen in de geestelijke ontwikkeling. Het moet een harmonisch, organisch deel zijn van een wereld. Een wereld, die bewustzijn zal kunnen dragen en voortbrengen, zoals deze geest zelf bezit. En zo vormt en vervormt hij steeds weer. Hij splitst zijn volk nu. Zij mogen nu niet meer op één plaats blijven. Dat gaat niet, dat is te gevaarlijk. Hij jaagt ze uiteen. Langzaam maar zeker gaat zijn voelen over de gehele wereld, op alle delen van het ras, dat hij heeft mogen helpen vormen. Ook voelt hij zich vaak klein en onmachtig. Maar altijd weer zijn er Groteren, die hem helpen en raadgeven. Altijd weer is er een strijd. Een strijd, om het zelfbehoud, om het behoud van zijn volk, van zijn ras, om de vervulling van zijn taak. Eerst, wanneer hij een volkje heeft geschapen, een diersoort, die qua bewustzijn, volledig past in het ontwikkelingsschema van de aarde, dan mag hij vaarwel zeggen. Zo gaat het weer ongetelde eeuwen.

De wereld koelt verder af. De vulkanen doven langzaam hun rode gloed en vanuit het Noorden naar het Zuiden kruipt als een witte vloed het ijs over het land, terwijl de sneeuwjacht (hen) terugjaagt naar de warme gebieden. Het moet in stand blijven. Dat volkje moet in stand blijven.

Het ras moet in stand blijven. Nieuwe zorgen, nieuwe problemen. Nieuwe omzettingen, genetische aanpassingen. Een nieuw zoeken nu naar een bepaald soort geest, die zal willen incarneren, opdat deze geest, juist in deze soort, meehelpt de soort in stand houden, verbeteren en veredelen, de bewustwordingsmogelijkheden te vergroten.

Het spel is nog niet geëindigd. De mens komt. Van de vijand wordt de mens een vriend. De mens stelt zijn eigen eisen. De geest staat voor de vraag: "Wat moet ik doen? Moet ik hierin onderdanig zijn aan de mens? Of moet ik tegen mijn volk zeggen: Vlucht?" Geen van beiden kan hij aanvaarden en hij verdeelt als het ware het ras, dat hij beheerst. Sommige delen ervan schenkt hij aan de mens. Hij helpt ze omvormen, tot zij aan de behoefte van de mens tegemoet komen. Maar anderen echter geeft hij een wilde natuur, ontembaar, vormt hij steeds meer een middel tegen die mens. Zo wordt het steeds moeilijker. Dan komt er een tijd, dat de mensheid bepaalde delen van zijn volk uitroeit. Anderen blijven over. Dan is het aan deze geest om verder het lot te voltooien. Het lot van een ras, dat hij heeft geschapen. Dat is niet zo gemakkelijk. Het is toch zijn werk. Het is moeilijk om dit nu af te dragen, te zeggen: "Ik mag dit alleen maar als bouwsteen gebruiken om de mensheid hiermee te bevestigen". Vroeger waren er ook denkende wezens, maar hij heeft ze altijd weten te ontlopen. Hij is vijand geweest, maar nu moet hij de mensheid aanvaarden. De grootheid, die deze kleine geest een ogenblik bezat, wordt hem genomen. Nu zou hij kunnen doen, zoals vele anderen, en zich van de wereld terug trekken. Maar dat betekent ook, dat zijn ras, zijn volk, dat hij zo moeizaam heeft opgebouwd, zou uitsterven. Dat kan hij niet aanvaarden. Hij blijft nog voortgaan, tot er een ogenblik kan komen, dat hij zegt: "Ziet, op deze wereld is geen geest meer, die behoefte heeft aan dat, wat ik nog kan bieden, wat ik heb opgebouwd. Ik heb mijn taak volbracht".

Fantastisch, dit verhaal? Sentimenteel misschien? Neen. Het is waar, mijn vrienden. Het is, vanuit de geest gezien, de grootste avonturenroman van alle tijden. Het is het leven zelf door een kleine geest beleefd. Een kleine geest in het Scheppend Principe. Maar een geest groter dan wij allen tezamen. Zo zijn er velen over deze wereld, of zijn er geweest. Ongetwijfeld zullen er ook nog zijn, die een nieuwe taak op deze wereld opnemen. Wat hebben deze geesten ons te zeggen? Zij kunnen ons vertellen, dat wij bestaan met een bepaald doel. Maar dat weten wij al. Dan kunnen zij ons vertellen, dat, juist voor het doel, waarmee wij bestaan, voor ons leven, zij gewerkt en gezwoegd hebben. Gezwoegd en gewerkt hebben zo vele miljoenen jaren, dat het u een onvoorstelbare grootheid wordt. Zij zouden u kunnen zeggen: "De geest was eerder dan de mens".

De geest is geboren uit God en heeft zijn weg gezocht, steeds weer volgens eigen beste weten, eigen beste kunnen trachtend Gods Wil en Gods Wet te vervullen. En die geest weet, dat hij daarin gefaald heeft. Maar niet altijd. Na vele keren falen, komt er een ogenblik, dat zij slaagt. En die overwinning is een jubelzang waard. Er is dan een vreugde, die gelijk is aan het Licht uit de Hoogste Hemelen. Hij zou u kunnen zeggen: "Mensheid, u bent nog jong in dit heelal. Ook al gaat het ogenblik van uw wording ver en ver terug, vóór de geschiedenis van deze wereld, dan nog bent u jong". U staat nu in een menseleven. Een leven, dat een geest als deze al lang achter zich heeft gelaten. In dat leven gaat het niet altijd goed. Telkens, wanneer u meent, dat het goed gaat, wordt u opgeschrikt en zijn er plotseling gevaren, tegenslagen, is er vijandschap. Telkens, wanneer u eindelijk meent iets bereikt te hebben, dan breekt iets anders het weer af. Dan is er een gevaar, dan moet je weer vluchten. Als het nu alleen om jezelf ging, dan zou je het wel klaarspelen. Je kunt als mens net zo gemakkelijk als een geest zeggen: "Nu ja, ik laat mijn werk erbij liggen. Ik rust, ik trek mij terug". Maar alleen de geest, die vol blijft houden, die steeds weer de handschoen opneemt, die mee blijft spelen in dit fantastisch grootse spel van ontwikkelend vernuft, van groeiend bewustzijn, van wordend verstand en begrip, bereikt uiteindelijk het punt, waarop hij zeggen kan: "Ziet, mijn taak is volbracht". En dat geldt voor u, mensen. In het klein maakt u mee, wat die geest in het groot meemaakt. En al noem ik deze geest klein, dan doe ik dat niet om haar te vernederen. Ik doe het slechts, omdat ik weet, hoeveel Grote Machten er boven hem staan.

Zo moet ik u, mensen, klein noemen, evenals ik mijzelf klein weet. Klein, omdat boven ons nog zo onnoemelijk veel Grote Krachten staan. Maar zelfs deze kleine geesten kunnen scheppen. Zij kunnen als het ware tot God worden, de uitbeelding van het Goddelijk Scheppingsvermogen voor een bepaald deel van het leven. Zij kunnen uit zichzelf een wereldje scheppen binnen een wereld. Zij kunnen, wanneer zij ernstig zijn, evenals deze geest, van wie ik u sprak, na vele moeilijke keuzen, uiteindelijk komen tot een samenvoegen van hun Schepping met een ander deel van de

Schepping, zodat een gans nieuw en machtiger geheel ontstaat. Zo kunt u doen in uw leven! Ook u kunt uit het kleine en onbelangrijke, door uw vasthoudendheid, uw volhouden, uw voortgaan ondanks alles, op de duur iets bouwen en scheppen, wat groot is en machtig. Niet, omdat u machtig bent, maar omdat uw wil iets buiten u heeft gevormd, dat groter, krachtiger, machtiger is dan alle dingen samen, die u zich voor kunt stellen. Dan, mijn vrienden, dan komt er een ogenblik, dat u uw werk zult moeten neerleggen. Dat ook u toe zult moeten geven, dat anderen groter zijn dan u en machtiger. Maar dan vindt u ook in uw scheppend denken en leven, als geest, en als mens, een nieuwe harmonie en een nieuwe kracht, een nieuwe bewustwording. Dan zal het u gaan, zoals het deze geest gaat.

De jaren zijn voorbij gegaan en de mensheid spreekt van het jaar negentienhonderd zesenvijftig. De geest spreekt van het kritieke jaar negentienhonderd zesenvijftig. Niet, omdat het zo kritiek is, maar omdat het een aantal crisisverschijnselen toont. Die geest denkt daarover niet na. Voor deze geest is dit ogenblik slechts een van de vele ogenblikken, die gezamenlijk een taak uitmaken. Sta mij toe, daaruit een paar conclusies te trekken. U zit hier nu allen bij elkaar. Wat hebt u gekozen als werkelijke taak voor het leven? Zoekt u naar bewustwording? Wilt u de wereld verbeteren? Wilt u de mensheid helpen? Wilt u zelf macht verwerven? Zeg het maar voor uzelf. Welk doel hebt u zelf gekozen? Wat vreest u? Wat zijn de gevaren, die u belagen? Spreek het zacht voor uzelf uit. Vraag aan uzelf "Is het bereiken van mijn doel niet meer waard dan al het andere?" Kunt u "ja" zeggen, dan bent u een gelukkig mens. Want zelfs indien (volgens) uw eigen wil het doel dat u zich gekozen hebt, dwaasheid is, zo zult u in uw hardnekkig streven naar dwaasheid hierdoor een wijsheid verwerven. U zult uzelf leren kennen in wat u bereikt, uw fouten zien en uw mogelijkheden, u zult leren, hoe u verder moet gaan. Een geest, die geen doel heeft, schept niet op aarde. Een mens die geen doel heeft in het leven, bereikt niets.

Ik heb mensen horen zeggen: "Ja, ik heb mijn doel gekozen in de geest en daarop richt ik mij". Dan zeg ik; "Ja, akkoord. Maar vertel mij eens, komt dat tot uiting? Wat doet u nu werkelijk? Jullie zijn toch mensen? Hoe brengt u dit tot stand?" Die geest had ook wel kunnen zeggen: "Ach, die stoffelijke vorm interesseert mij niet. Waarom dus schoonheid? Alleen doelmatigheid is immers voldoende?" Maar hij heeft dit niet gedaan. Hij heeft gezocht naar een uiting, diep in een wereld, die beneden haar ligt. Een wereld, waaraan hij zich gemakkelijk kan onttrekken, maar die toch alles bevat, wat hij maar geven kan. Zo moet ook uw leven zijn, wanneer u naar geestelijke waarheid en bewustwording streeft. Uw leven moet de uitdrukking zijn van al uw geestelijk streven, van al uw denken. Uw daden moeten in de wereld het doel neerschrijven, waar u naar streeft. Kortom, er moet eenheid zijn in uw leven.

Een geest, die geen eenheid had, heeft in het begin wat instabiele elementen geschapen. Maar hij kon dit alleen tot stand brengen door de Wil Gods. Het was niet de verdienste van die geest. Daarom zijn zij weggevlucht. Zij zullen weer opnieuw moeten beginnen, en wéér opnieuw. Steeds weer, tot zij eindelijk voort kunnen gaan. Er zijn geesten geweest, die het brachten tot dieren en planten. Die hebben gezegd: "Ach, wat zullen wij ons druk maken. Wat geeft het eigenlijk. Hoe laag is dit bewustzijn." En met een soort hoongelach hebben zij het leven dan alleen gelaten. De wereld is voort gegaan. Zij hebben de wereld daarmee niet vernietigd. Maar in hun trots hebben zij zichzelf de noodzaak opgelegd, dit werk nog een keer op te bouwen, van onderaf aan. Weer zullen zij moeten worden tot dienaren van de dode materie, voordat zij er zelfs maar over mogen nadenken, dat er leven zal ontstaan. Realiseert u dit, en denk dan aan uw eigen leven. Ook in u leeft een geest. Deze is op de wereld gedaald, om haar wezen, ook op deze, uw wereld, tot uitdrukking te brengen. Zij is hier niet neergedaald om een soort spel te spelen. Zij is neergedaald om hier, op deze wereld als mens haar volledige bewustzijn te uiten, haar streven in werkelijkheid om te zetten, zelfs in de materie.

En nu vraag ik u weer: Hebt u een doel? Hebt u zichzelf werkelijk een doel gekozen? Hebt u dit nog niet gedaan, kies dan nu uzelf een doel. Kies liever de grootste dwaasheid, dan zonder doel en streven door deze wereld te gaan. En, verwerkelijk uw doel. Geef alles voor dit doel. Als deze geest, die, duizenden jaren achtereensoms, in werkdrift gebannen, verder moest gaan, of opgeven. Zo zal het leven ook bij u komen en zeggen: "Je wilt dat? Goed. Offer dan maar eerst. Toon eerst maar eens, wat je er voor over hebt". En wanneer het u werkelijk ernst is, dan zult u er alles voor over hebben. Werkelijk alles. Omdat er maar één ding is, dat werkelijk belangrijk is: Dat wat je in jezelf gevoelt na te streven en te verwerkelijken. Al het andere is dwaasheid. Al dat andere is veel minder waard, dan u denkt. Hebt u uw doel bereikt, meen dan niet, dat de wereld stil zal staan. Dan zal men tot u komen en u zeggen: "Het is heel aardig, wat je daar bereikt hebt.

Maar er is een grootser doel. Help ons, dat op te bouwen." Dan kunt u zich in trots afwenden. Maar dan gaat ook uw werk te gronde. Maar u kunt ook zeggen: "Ja, Ik wil meewerken. Ik wil meebouwen!"

Dan wordt u daarmee misschien van heerser over uw eigen lot tot slaaf van het lot van de mensheid misschien, zoals op aarde de Grootsten onder de Grootsten waren. Maar juist daardoor komt u steeds dichterbij de Grote Werkelijkheid. De scheppende uitdrukking van je eigen wezen, tot volmaaktheid doorgevoerd, die weerspiegelt het Scheppend Principe. Alles, opdat de geest in de wereld uiteindelijk wordt tot de Geest Gods, geuit ook in de wereld als Volmaakte Geest. De Volmaakte Geest, die niet meer te scheiden is van het Scheppend Principe, omdat Hij in volle wijsheid heeft erkend, wat de Oorzaak en Reden van Haar bestaan is. Die weet, hoe Zij wordt gedragen door de Kosmische Kracht. Die weet, hoe de vervulling, van wat Zij eens als zo belangrijk zag, eigenlijk onbelangrijk en belangrijk tegelijk blijft. Onbelangrijk, omdat ook zonder Hem Gods Wil tot uitdrukking zou zijn gekomen. Maar belangrijk, omdat Hij door zelf deze Wil tot uitdrukking te brengen, Zichzelf tot eenheid maakte met het Goddelijke Principe.

Dat is een punt van overweging, vrienden.

Wanneer u opmerkingen heeft over deze redevoering, dan zal ik die graag aanhoren, maar alstublieft in de "Vragenrubriek". De "Vragenrubriek" zal tot de vakantie normaal blijven bestaan. Ik dank u voor uw aandacht. Goedenavond.

Goedenavond vrienden,

Ter geruststelling van degenen, die menen, dat dit verandert, blijft het tweede onderwerp een onderwerp naar uw keuze. Wat zal het zijn vandaag?

Vraag: U had het zo straks over werkdrijf. Die is toch lichamelijk? Of kan men die samen met andere geesten ervaren?

Antwoord: Werkdrijf wordt natuurlijk wel uit de geest geboren, maar uit mijn eigen geest. Maar ik kan met deze werkdrijf absoluut tegen elk geestelijk leven ingaan. Ik kan dus mijn hele streven, mijn doel, mijn arbeid zó stellen, dat zij voor andere geesten absoluut onaanvaardbaar is en toch de drang in mijzelf hebben om te volvoeren.

Dit is dan ook de reden, dat er demonen bestaan. Duivels. Afgrondsgedachten. Geesten, die de chaos zoeken, als middel om tot God te komen. Want dezen streven wel degelijk tegen ons in. Zij zijn niet met ons één. Meestal niet eens onder elkaar. Zij kennen geen andere gedachte dan hun eigen gedachten. Toch is in hen de drang tot werken en volbrengen. Toch is in hen een weten van: dit moet toch volgens het Goddelijke volbracht worden. Laat u dus niet verleiden om te zeggen: "Wanneer wij in ons de scheppingsdrijf voelen, die ons voert tot een doel en het voltooien daarvan, zijn wij al in contact met geesten". Dat is niet altijd juist. Laten wij liever zeggen: "Dan zijn wij op enigerlei wijze in contact met God". Dat zijn wij altijd. Maar voor de rest kunnen wij binnen onze eigen wereld besloten blijven en toch werken en toch trachten iets te voltooien.

Vraag: Er zijn wel eens uitersten. Ik bedoel, als je werkelijk van plan bent om goed te zijn. Maar nu kan er wel eens een sfeer zijn, die je tegenstaat. Of je ontmoet iemand, die je niet aardig vindt. Kun je het goede aankweken?

Antwoord: Het is natuurlijk, dat iedereen, die werkelijk goede gedachten uitspreidt d.w.z., gedachten van naastenliefde, - want daar komt het op neer - daardoor anderen, die daarvoor vatbaar zijn, beroert en harmonie schept. Maar u kunt nooit iemand tegen hun zin in daardoor beroeren. Er zijn wezens, die daarvoor ongevoelig zijn. Wij mogen dit natuurlijk niet zien als een zuiver geestelijk contact, hoor. Er is een contact, dat nog wel op een andere basis ligt. Het ligt eigenlijk op het half-stoffelijke; of op het astrale, zo u wilt. Dit is voor ons eigenlijk van weinig belang. Want u zegt "goed". Maar wie zal zeggen, wat voor ons goed is? Goed is een oordeel, dat wij ons zelf vellen. Maar voor God moet alles goed zijn, want God heeft alles geschapen. Wij kunnen niet aannemen, dat de Schepper het kwade schept. En toch heeft Hij dingen voortgebracht, die vanuit ons standpunt wel degelijk kwaad zijn en heel erg. Dat wil dus zeggen, dat degenen, die wij kwaad achten, op hun manier goed kunnen zijn en goed streven en ons toch daarmee afstoten.

Maar wij kunnen het zo uitdrukken: Wanneer wij in de wereld willen trachten in onze zin iets tot stand te brengen, in onze zin, - dat geldt voor ieder apart dus uw eigen streven, - dan krijg je

door de uitstraling van die gedachtekracht, een harmonische sfeer met gelijkgezinden en vergroot je je vermogen tot volbrenging, dat is waar.
 Dan mag ik misschien nu wel het onderwerp vragen, als er één is te minste.

GOD EN DE GODEN

Wij zullen het allen met elkaar eens zijn, dat er één God is. Wanneer wij de oude mythologieën nagaan, zullen wij wel degelijk ontdekken, dat ook deze oudsten één God vonden, Die alles voortbracht. Denk maar aan de Grieken. Zij hebben een Godenwereld, die groot is, vol van verschillende eigenschappen, die verdeeld is in rijken en gebieden. Er is er maar één, die voortbrengt: Chronos, de Tijd. Zo zal het altijd gaan. Want de Goden zijn de kinderen van de eerste God. Maar de mens is meestal niet in staat om zich een God voor te stellen, die absoluut onstoffelijk is. Een God, die alomvattend is. Zo'n God wordt zo vaag. Een mens heeft zoveel behoefte aan God. Een, God, die hij kan begrijpen en verstaan. Daarom gaat hij dan zeggen: "Uit die God is zoveel voortgekomen. Ik weet er Eén, Die is goed, Die is wijs. Wij kennen er Eén, Die wraakzuchtig is". Hij bouwt zich een beeld daarvan. Een beeld, in menselijke zin.

Socrates zocht inderdaad de ware God. De Enige, Die hij erkende was de God, Die in hem leefde. Rond hem was een wereld, die in vele verschillende Goden geloofde. Er waren vele verschillende tempels. Ieder zag - uit God - geestelijke krachten geboren worden, die zijn wereld beïnvloedden. Kijkt u maar bij de Germanen, daar vindt u precies hetzelfde. Bij de Noren ook. Luistert u maar eens naar de sagen van IJsland. Bestudeer eens de overleveringen van de Indianen van Amerika. Denk aan het geloof van de Inka's, of aan de godenwereld van Egypte. Het is alles gelijk. Goden zijn er, maar er is één Oppermachtige God. Al die andere zou men de attributen kunnen noemen. Dat zijn de verschijningsvormen en gestalten.

In het begin zijn er dan ook veel wijsgeren en priesters geweest, die geleerd hebben: Er is één God. Maar omdat Hij in de hele schepping Zich uit en wij slechts één deel van de schepping, dus ook van God, gelijktijdig kunnen zien, draagt Hij voor ons duizenden maskers. Om te weten over welk masker wij spreken geven wij het een naam; wetende, dat het een vorm en een facet van onze God is. Maar hoe zijn de mensen? De achtergrond, de stelregel, vergeten zij al gauw. Maar het masker, het facet van het Goddelijke, waarvoor zij aandacht hebben gekregen, dat krijgt steeds meer interesse voor hen, dat is iemand, die wat voor ze doen kan. Zij gaan zich daartoe richten en bidden. Dan is er nog geen sprake van een godenwereld, zoals u die bedoelt, die wordt dan pas geboren. Er wordt uit een veelheid van maskers een God genomen, die wij "A" noemen. A geeft vruchtbaarheid. A geeft geld, goed, bezit, rijkdom. De hele wereld bidt tot A. Het verdere alfabet van godenvormen is vergeten. Dan komt er een priester, die zijn mensen duidelijk probeert te maken, wat A betekent. Hij zegt: "Hij staat torenend boven de mensheid en toornig flikt zijn oog, maar zegenend spreiden zich zijn handen en geven vruchtbaarheid." Dan komt er een andere priester en heeft die uitspraak onthouden. Het is overgeleverd. Hij zegt: "Vruchtbaarheid, dat kan toch geen man zijn? Vruchtbaarheid is een vrouwelijk principe" Hij begint haar te omschrijven met een Juno-eske (Juno-achtige; Red.) gestalte, schoon, edel, vol van vorm en goedheid, beschermd door de toorn van een machtige God. Daar hebben wij al een splitsing. Het toornige aspekt en het vreedzame, het geluk brengende aspekt. Op de duur zullen wij ook zien, dat rijkdom en vruchtbaarheid van elkaar worden gescheiden. Dan hebben wij dus drie Goden. Waarschijnlijk twee vrouwen en één man. Dit alles is nog A, één facet van het Goddelijke. Dan komt er iemand, die een roman gaat schrijven. Hij is een dichter, of een bard. Hij zingt misschien een lied. "Hij is met getrokken zwaard uitgegaan en gaande tot haar, die de vruchtbaarheid schenkt, dreigde hij haar met zijn zwaard en zei haar "Geef mij van uw overvloed". Doch het toornende geweld van A - hier krijgen wij dus het gewelddadig aspekt van het Goddelijke - wierp de bliksem uit de hemel en verpletterde de vermetele.

Wat hebben wij nu hier? Juist: mythologie. Bij de Grieken is het zo gegaan. Er waren heel wat verschillende geloofspunten en -vormen. Toch was er eigenlijk een vaag ééngodendom. Dat ééngodendom hebben zij nog te danken aan de trek van de Kelten. Deze Kelten nu geloofden aan een machtige God, die in de kosmos zetelt en in Wezen en plaats ongeveer gelijk is aan wat u de Geestelijke Zon noemt. Rond Hem speelt zich het spel der sterren af. Vanuit de sterren, zowel als

door Zijn eigen Kracht, beïnvloedde Hij de wereld. Op die manier hadden de Grieken dus wel een vage voorstelling, maar niets, waaraan zij zich vast konden houden.

De ene stad had hierdoor een steen die men aanbad, een tweede plaats had een heilige boom, een derde weer kende een stroom, waarin vreemde geesten baadden. In de avondnevel stijgen zij dan een ogenblik op en verhoren het gebed van de stervelingen. Ergens anders weer woonden de Goden in grotten, of in rotsen ergens in de verte. Weer anderen zagen de Goden boven op een hoge berg, verscholen achter de wolken. Zo had ieder zijn eigen gedachte. Langzaam maar zeker komen er dus ook priesters, want die komen er altijd. Door het trekken van de mensen gaat nu de door de priesters vastgelegde leer van plaats tot plaats en wordt tot overlevering. Uiteindelijk worden die leringen dan met elkaar vermengd. Daarna komt de dichter. Hij schrijft over deze overlevering. Hoe menselijker hij denkt, hoe menselijker ook de Goden worden. Wat dat betreft waren de Grieken misschien een klein beetje geneigd om te profaneren (veruiterlijken; Red.). Vandaar, dat zij zich Goden hebben geschapen, die eigenlijk net mensen waren. De goede, oude Jupiter op zijn troon, met een ietwat jaloerse gade en zijn kleine slippertjes van de top der Olympus naar de schoonheden van de wereld. Zo kwam ook de nektar tot aanzijn en het ambrosijn, want de mensen konden zich de Goden nu eenmaal niet voorstellen zonder feestgelag. Maar dan moesten er ook dansers zijn. En zo kwam Torpsichore (1 v.d. 9 Muzen; Red.) tot aanzijn. Er moest muziek zijn voor Goden en mensen. Vandaar, dat Pan door de wereld gaat, dansend de zang van de wereld symboliserend, terwijl gelijktijdig een muze de harp slaat in de bovenwereld.

Zo komt men tot een Godenwereld, die - laten wij dit wel begrijpen - in de Mysterieën altijd weer tot ééngodendom wordt teruggebracht. Ook de Grieken kenden Mysterieën. Daarin werd geleerd, dat een bepaalde God de hoofdfiguur was. Hij was dan het belangrijkste aspect van het Goddelijke, waarop men zich richtte. Alle Goden kwamen dan uit hem voort. Daar zit eigenlijk een beetje partijgedachte bij. Zoiets van "onze God is toch lekker de ware God", maar dat heb je tegenwoordig ook. Daarnaast echter zeiden zij: "Hij is echter identiek met alle andere Goden. Daardoor kunnen wij - zonder onze eigen God te verloochenen - ook een andere God eren, want in hem eren wij toch steeds weer onze eigen God." Wat dat betreft waren die oude heidenen verstandiger dan de mensen van tegenwoordig. Nu zijn er een hoop mensen, die bv. zeggen: "Je mag niet tot Allah bidden." Dat is natuurlijk dwaasheid, want er is maar één God. Op de duur ging de mensheid dit alles echter te veel zien als een schimmenspel. Denk bv. maar eens aan Rome. In Rome lachte men om de Goden. Natuurlijk ging men naar de tempel, maar meestal betekende dat niet meer dan wat het hier voor u betekent, wanneer u eens naar een herdenkingsplechtigheid gaat. Het is wel aardig, het doet je wel wat, maar nu ja, voor de rest betekent het ook niet veel.

Maar dan komt er een mens die zegt: "Dat is wel allemaal zo, maar wij moeten toch verstandig zijn. Wij moeten de kern van de zaak weten vast te houden". Zo zien wij bv. in Rome het Jodendom en ook de Egyptenaren. Deze zijn samen in de ontwikkeling van de godsdienst daar zeer belangrijk. U weet, er waren in Rome nederzettingen van vele verschillende volkeren, elk met hun eigen tempels en hun eigen Goden. Deze werden door de Romeinse staat meestal erkend. De twee bovengenoemde richtingen nu wezen in hun leringen steeds weer op het meergenoemde Oerprincipe. Zo ontstaat lang vóór het Christendom in Rome belangrijk wordt, al een gedachte, die de Goden weer samen voert en gaat naar een ééngodendom. Ook Rome kent zijn inwijdingsgeheimen en wij zien op de duur ook daar, dat belangrijke inwijdingen daar plaats vinden. Uiteindelijk verrijst hieruit het Christendom. Natuurlijk was het Christendom wel erg belangrijk. Wij moeten goed begrijpen, dat na het Jodendom, dat door raschauvinisme beperkt werd, het Christendom de eerste leer was, die bewust universeel bekeerlingen tracht te maken en gelijktijdig het ééngodendom vorm geeft en voort zet. Dit ééngodendom was reeds voorbereid. Later zien wij elders het ééngodendom verkondigen door Mohammed, die de Islam baart. Ook vandaaruit gaat het over de wereld verder. De Boeddha's echter, die vroeger leefden, spraken niet over één of meer Goden. Zij spreken over "het Goddelijke", een onbepaald iets dus. Door de behoefte van de mens, Goden en Godenwereld te identificeren met zijn eigen wereld, wordt ook het Goddelijke echter langzaam maar zeker teruggebracht tot één of meer figuren. Ook in het christendom kennen wij een dergelijke, eigenaardige constellatie. Let maar eens op: de Vader, uitgebeeld als een oude man, de Zoon, hetzelfde Goddelijke aspect, maar jonger en meer menselijk. Bovendien eigenaardig genoeg bij vele Christenen nog de Moeder van de Zoon, Maria. Dan hebben wij dus ook hier, zoals haast overal, de deling van het scheppend principe, dat

in zijn hoofdvorm mannelijk wordt gezien, daarnaast de verdeling in een geestelijk krachtig en een barend, of voortbrengend principe. Dit vinden wij in elke oude Godenleer terug. Naar ik meen, is het juist daarom, dat ook elke nieuwe leer uiteindelijk gelijksoortige personificaties op de voorgrond brengt.

Nog een eigenaardigheid. U hoort nooit iemand zeggens "Jezus, is onze God"» Dat zegt men niet. Men zegt: "Jezus is God". Met andere woorden, Hij is identiek met de God, die ons geschapen heeft. Zo krijg je dan een voorstelling, waar je jezelf dichtbij kunt voelen; Jezus was mens. Je hebt er dus een beeld van, je hebt er houvast aan en gelijktijdig kun je zo toch die ene God aanvaarden. De esotericus gaat verder. Hij zegt: "Dit is voor mij niet voldoende. Ik kan mij God niet voorstellen als een man, als een mens dus, neen, zelfs niet als planeet, of als zon. God moet méér zijn dan al deze dingen. Zo is er eens een filosoof geweest, die gezegd heeft: "God? Dat is de lege Ruimte! En in God openbaart Zich Zijn Wezen. Zijn Wezen nu is het geschapene" Zover als ik kan nagaan, was de goede man er niet eens ver van af. Wanneer wij werkelijk naar een voorstelling van de ene God zoeken, dan wordt Hij in onze voorstellingsmogelijkheden tot een soort Niets. Hij is iets vaags, een naam, waaraan wij verder niets kunnen vastknopen. De esoterie tracht hieraan uitdrukking te geven. Deze leert ons dan: God is Licht, God is Liefde. Twee dingen, die op zichzelf ongrijpbaar zijn, maar die binnen de mens als ervaringen bepaalde reacties wekken. Liefde: wij voelen ons geborgen. Dat woord zegt ons iets. Het herinnert ons aan vervulling op velerlei gebied. Licht? Licht is voor ons vreugde, plezier. Iets heerlijks. Zo, door de gevoelswereld op de voorgrond te brengen, leert men de mens om als het ware gevoelsmatig deze God aan te voelen. Maar ook op deze wijze vinden wij nog een soort schisma, want er zijn mensen, die zeggen: "God als Licht?... Neen, helemaal niet. God is Licht èn Duister. Maar ons bewustzijn van God maakt het aspect van God, dat in ons geuit wordt, tot Licht. Dat is heel iets anders." En zo kunnen wij verder gaan.

Om op ons onderwerp terug te komen: God is alle Goden. Alle Goden, die wij gezamenlijk kennen, zijn misschien God. Maar waarschijnlijk zijn zij slechts een deel van Hem. Een beperkt deel. Wij mogen tussen deze dus niet zo'n groot onderscheid maken. Alles, wat bestaat, alles, wat mogelijk is, komt uit God voort. Het komt uit het Ene, het Oerprincipe voort. Het openbaart Zich voor ons op een bepaalde manier. Wij weten niet hoe een ander het ervaart. Als voorbeeld: Wanneer u hier op aarde naar een bloem staat te kijken, weet u nog niet, hoe deze er voor ons, in de geest, uitziet. En wij weten weer niet wat die bloem voor de Hogere Geest betekent. Wij kunnen wel trachten dit aan te voelen. Wij kunnen trachten er een voorstelling van te maken, die in onze wereld hieraan uitdrukking kan geven, maar meer niet. Wanneer u dit begrijpt, dan zult u ook begrijpen dat betreffende onze God, of onze Goden, ons "zien" de voorstelling van God bepaalt. Wat dat betreft is het gesneden beeld, dat ergens bij een stelletje trommelende negers staat, eigenlijk net zoveel God als elke andere voorstelling, die wij van God kunnen maken. Het gaat er niet om, welke vorm wij onze God geven, het gaat erom, hoe wij God ervaren, hoe wij zelf God zien als een Kracht, Die ons beheerst, als de Kracht, Die onze Wet is en Licht. Daar alleen gaat het om.

Omdat er heel veel mensen zijn, die God verschillend zien, was het vroeger zo, werd het op de duur zó, dat de eenvoudige mens meende, dat elk van deze visies een aparte Godheid was. Tegenwoordig komen de mensen veel bij elkaar. De wereld is klein geworden, doordat de mens zich snel kan bewegen. Vroeger had men een andere God in het Zuiden van Frankrijk dan in het Noorden van dat land. In België hadden zij weer iets anders en Nederland op zijn beurt had weer een andere visie. Maar nu men in een paar uur in Parijs zit en, naar ik meen, zelfs binnen zes uren de Mediaterranee kan bereiken, gaan dergelijke voorstellingen, door uitwisseling, in elkaar over. Opvallend is bv., dat een Chinese kunstenaar, die Christus' leven uitbeeldt, Jezus, Maria, kortom, zelfs een voorstelling van de Vader, hen uitbeeldt als Chinezen. Maar er is niemand op de wereld, die dan zal zeggens "O, dat is dan een andere God dus". Men zegt nu: "Deze kunstenaar heeft op zijn wijze bv. het Kerstgebeuren, of de eerste Scheppingsdag weergegeven". Men begrijpt nu dus, dat de vorm niet verschilt wanneer de uitdrukkingswijze een andere is. Men weet nu dat de uitdrukkingswijze, en dus de voorstelling, menselijk is, doch (dat) één en hetzelfde op de achtergrond schuilt.

Om dit te kunnen begrijpen moest de wereld "kleiner" worden, maar ook moesten de mensen wijzer worden. Want hoe simpeler en hoe bijgeloviger je bent, hoe meer Goden je ook kent. Laten wij nu niet zeggen, dat u nu niet helemaal bijgelovig bent. Of neen, u bent niet bijgelovig, ik wil u niet beledigen. Maar, eh, u loopt niet graag onder een ladder door, ook al staat er niemand

op. U lacht er een beetje om? U vindt het vreemd, dat ik dit zeg? Maar denkt u nu eens even na waarom? Omdat het kwaad bovenop die ladder zit. Het zou u onheil kunnen brengen, nietwaar? Dus, omdat in die ladder een duiveltje schuilt. En wat wordt het duiveltje, wanneer het macht heeft en het in uw wereld iets betekent? Is het dan voor u eigenlijk niet een soort kwaad godje, zo'n godje uit de onderwereld. O, ik weet wel, zo denkt u er niet meer over. Die voorstelling is de mensheid kwijt geraakt, maar toch ligt bij de handeling deze grondgedachte nog als oorsprong. Wanneer u zout morst, doet u dan ook eventjes zó, over uw linkerschouder? Natuurlijk, gooi het de duivel maar in het oog, hoor. Dan komt er geen ruzie van. O, u weet misschien niet eens meer, waarom dat eigenlijk is. Maar hoe vaak zit u de boomgeesten niet op te roepen met drie keer toi-toi-toi, op ongeverfd hout. Ja, u lacht weer, maar dat is toch eigenlijk ook het oproepen van een demon, of een godje. Dat zijn toch eigenlijk ook goden? Het zijn toch wezens met meer macht en vermogen dan u? Zij hebben een zeker scheppend en beheersend vermogen. Vindt u het dan zo vreemd, dat als u dergelijke dingen nog doet, de primitieve mensen vroeger dachten, dat deze krachten werkelijk Goden waren? Zij begrepen de relatie niet tussen de krachten van de natuur en het grote Alscheppend Vermogen.

Het is dan ook niet vreemd meer, dat het weten om de Ene God, altijd in geheimscholen moest bewaard blijven. Een eenvoudig mens had vroeger niet eens de kans dit te begrijpen. Ik spreek nu nog niet eens over de tijden, dat men bewust Goden en Godsvoorstellingen schiep, om ze de mensheid voor te stellen en haar zo te beheersen. Bij de Molochdienst zijn bv. verschillende Baäls opgericht en geëerd in tempels, alleen om zo een stad te temmen. Maar voor die mensen, die in die tempels kwamen, was ook die Baäl God. Hun God! En men dacht toen, dat zo elke plaats zijn eigen aparte Godheid had. Wij weten beter, omdat wij iets meer begrijpen van de kosmos en het Al. Ook al is deze kennis naar verhouding nog zeer klein. Daarom geloven wij aan één God. Maar de eenvoudige mensen, die hun woonplaats zelden verlaten, dessabewoners (plattelanders; Red.) bv., of sterk stamgebonden inboorlingen, zelfs wanneer zij één God bekennen, zullen zij toch nog veel demonen, veel goede en kwade geesten, veel eigen godjes dienen en eren. Het enige verschil is eigenlijk, dat men vroeger tegen dergelijke krachten "God" zei, maar tegenwoordig aarzelt hen deze titel te geven. Verder verandert er niets, dus is het eigenlijk maar een kwestie van mode.

Wanneer u iets meer wilt weten over de symbolische betekenis van de godenwereld, zou ik u willen aanraden de Hindoumythologie eens te bestuderen. Daarin vindt u het beste voorbeeld hiervoor: Er is één God, die schept. Uit Zichzelf baart Hij een tweeheid. Uit deze tweeheid komen kinderen voort, die ofwel door hun goddelijk vermogen zich zelfstandig delen en in meerdere vormen uiten, ofwel zich parend met anderen, weer verschillende nieuwe krachten in de Schepping voortbrengen. Deze brengen dan ook weer - ieder uit zichzelf - nieuwe mogelijkheden, wetten en krachten voort. Uiteindelijk komen wij dan beneden aan de vertakking bij de lagere geesten, die weliswaar niet meer belangrijk zijn, maar door hun afstamming toch nog goden heten. Alles stamt uit Eén, maar het vertakt zich. Elke scheppende geest, die scheppend vermogen heeft, die beïnvloedend kan werken op, of leiding kan geven aan de mensheid, noemt men binnen deze mythologie dan ook een god. Naar ik meen, heb ik hiermede wel voldoende het onderwerp behandeld.

Vraag: Maar die Boedha's waren toch al een heel eind?

Antwoord: Ja, maar zij hadden één fout. De leer was voor de meeste mensen zo niet te aanvaarden. Vandaar dat u, wanneer u de groepen Boeddhisten goed beschouwt, zult begrijpen, dat Nirwana, de Leegte, voor hen de bereiking betekent. Maar rond de Leegte wentelt zich het rad van het leven, vol van hel, demonen, duivels en marteling, maar ook van hemelse sferen en hemelse geesten. Het rad bevat alle werelden met hun goden en demonen. Want dit is de uiting. Wanneer je het Boeddhisme goed wilt uit leggen, kun je het beste als volgt zeggen: Zolang God Zich uit, zijn er voor de mens goden en demonen. Maar zodra Hij terugkeert van uiting tot het Oerprincipe, verdwijnt alles en blijft er niets over, wat je menselijk nog zou kunnen onderkennen of omschrijven. Alleen een zijnstoestand blijft bestaan. In het Zijn los je jezelf op. Dat is een korte weergave van de Boeddhistische stelling. Zo zeggen wij, van God uitgegaan zijnde, zullen wij eens tot God wederkeren. Waar de Boeddhist zegt, Leegte, zeggen wij dus God. Wij zeggen dit, omdat wij geloven, dat deze Leegte in zichzelf bewust en wetend is. Wanneer wij de werken van de Boeddhisten goed nagaan, blijkt dat in veel van hun werken en commentaren, ook soortgelijke uitlegging te vinden is. Ook de Nirwana-toestand, de toestand van wereld-onttrokkenheid en volkomen evenwichtigheid, is een leven binnen een denkend en redelijk vermogen. Het is het

één-zijn-met-God. Dus zo heel groot is het verschil eigenlijk niet eens. Nogmaals echter, de Boeddhisten kunnen dit in kleinere kringen wel geleerd hebben, maar eerst in de laatste tijd vonden zij de mogelijkheid deze lering ook overal zo te verkondigen, dat zij - zelfs door leken - begrepen wordt. Wanneer u een voorbeeld wilt hebben van de verwarringen, die juist hier vaak kunnen bestaan, dan moet u maar eens kijken naar de wijze, waarop Boddhisvata's, levende Boeddha's enz., vergoddelijkt worden door de simpele Boeddhisten. En is u dat niet genoeg, ga dan eens na hoe de Orden, vooral de gele en rode lama's als de belangrijkste, de mensheid hebben uitgebuit met altaren en offers. Met gekochte gebeden en het betaald lezen van heilige boeken. Daaruit zult u dan wel kunnen erkennen, dat ik gelijk heb en dat de leer wel zuiver was, maar de fout van het Boeddhisme geweest is, dat het alleen begrijpelijk was voor ingewijden.

Vraag: Is een demon dan geen besmetting door Mayana?

Antwoord: Ja, het is een besmetting door Myana, of beter Maya, begoocheling. Dus een eigen onjuiste interpretatie van een waarheid, die er werkelijk is. Men maakt wel de fout te menen, dat alles Maya is. Maar niet alles is Maya, niet alles is begoocheling of waan. Slechts ons beleven van alle dingen is begoocheling, of waan. Daardoor maken wij duivels en demonen, scheppen wij engelen en Goden uit ons zelf. Want wij kennen deze waarden uit onszelf toe aan dingen, die wij niet, of niet voldoende, kennen. Nu, mijn vrienden, kunt u gaan pauzeren. Ik wens u een prettige pauze en verder een gezegende avond.

VRAGENRUBRIEK

Goedenavond vrienden,

Ik mag deze "Vragenrubriek" voor u behandelen.

Vraag: Wij hebben zo dikwijls gehoord en velen onder ons zijn daarvan ook overtuigd, dat wij, als wij overgegaan zijn, eerst een rusttijd doormaken. Hoe moeten wij ons deze rusttijd voorstellen? Slapen de geesten dan ook? Worden zij hiervoor aangespoord, of is dat rusten eigen verkiezing?

Antwoord: Eigen verkiezing is een beetje veel gezegd. Stelt u zich, dat u in een ziekenhuis bent geweest en dat u herstellende bent, dan hebt u vanzelf, doordat u moe bent, een paar gedachten, waarmee u bezig blijft. Voor de rest heeft u helemaal geen interesse. Zo ongeveer gaat het met ons, wanneer wij overgaan. De een is er heel gauw overheen, een ander heeft er heel veel tijd voor nodig. Maar ieder moet een zekere veerkracht vinden en door deze veerkracht is hij dan in staat om zich een klein beetje met de wereld te gaan bemoeien. Denkt u maar aan een klein kind. Ook weer precies hetzelfde. In het begin doen zij niets anders dan schreeuwen wanneer zij iets nodig hebben. Maar als het een klein beetje verder gaat, dan beginnen zij te kijken. En voordat je het weet, zijn zij aan de tenen aan het kluiven, omdat zij het zo aardig vinden in de wereld wat te doen. Zo gaat het u in de geest ook. U ontwaakt. U wordt als het ware herboren. Na dat ontwaken in die nieuwe wereld moet u zich daar als het ware aanpassen en eerst wanneer je de vermogens hebt om je daar te bewegen, dan kunt u zeggen, dat die rusttijd eigenlijk voorbij is. Dan wordt het tijd om te spelen. Je leeft in een zomerse wereld, vol van vreugde zonder aansprakelijkheid. Daar groei je ook boven uit en dan begin je met het geestelijke werk.

Vraag: Er bestaat een bekend schilderij, dat het gezicht van Jezus voorstelt tijdens de kruisweg. Toen zou namelijk een vrouw Hen met een doek afgedroogd hebben. Er wordt beweerd, dat het doek nu in het bezit van het Vatikaan is. Is dit nu inderdaad een echte afbeelding, een afdruk, of slechts een mooi schilderij?

Antwoord: De eigenlijke afdruk is natuurlijk niet zo mooi als het schilderij dat zij daarvan maakten. Maar u moet zich dit zo voorstellen: Toen Jezus de kruisweg ging, toen had Hij het niet erg plezierig. Wij kunnen zeggen, dat Hij heel zwaar werk deed. Hij moest dat kruis dragen. Hij zweette. Daarnaast was hij gewond, er zat dus heel veel bloed op dat gezicht. Probeert u zelf nu eens, wanneer u zelf heel erg transpireert, om een linnen doek te nemen en drukt u die doek tegen uw gezicht. Dan zult u zien, dat er van vuil en van zweet bepaalde trekken in die doek zitten. U kunt die doek een tijd bewaren, daarna kunt u hem chemisch doen onderzoeken. Dan zult

u tot de conclusie komen, dat een deel van die vezels zich omgezet hebben. Dat er kleine, maar toch kenbare chemische veranderingen in zijn. Dat is ook het geval geweest, o.a. met lijkwaden. Niet alleen van Jezus, maar ook van andere mensen. Zo is het ook met deze doek geweest. Wat erin zit is geen volledig gezicht. U moet dat zien als een reeks van lijnen. Maar lijnen, waaruit je met een beetje denken het gezicht, zoals het geweest moet zijn, kunt reconstrueren. Het is niet het mooie schilderij. Dit is als het ware wat men heeft gemaakt van de schets, die in de doek ligt. En of deze doek nog bestaat? Ik meen van wel. Er is een klein beetje geharwar over. Want ik geloof, dat er op het ogenblik acht of negen van die doeken zijn, maar er is er maar één echt. Ik wil niemand ongelukkig maken. Ik zal niet zeggen, welke de echte is. Ik kan u wel zeggen, dat de voorstelling op al deze doeken ongeveer gelijk is.

Vraag: Heeft iedereen, die overgegaan is, volledige herinnering aan zijn voorafgaand aards bestaan? Onmiddellijk, later of nooit? Kan iedereen die overgegaan is, alles waarnemen wat zich op aarde afspeelt? Onmiddellijk, later of nooit?

Antwoord: Je herinnert je onmiddellijk, dat je bent, wie je bent. Dat betekent, dat je vooral in het begin een bijna volledige herinnering hebt aan je eigen leven. Maar dat is een herinnering van de bewuste factoren. Zo kom je eigenlijk tot het oordeel, omdat je alle factoren, die je je herinnert uit je eigen leven, volledig kunt herinneren. Die kun je dus helemaal in jezelf opnemen en verwerken. Daarna slijt een heel groot gedeelte van die herinneringen weg. Alleen datgene blijft over, waarmee je in je gevoelens sterk gebonden bent. Dus dat is later. Eén ding gebeurt er nooit. Dat is, dat je helemaal vergeet wat en wie je bent. Dus de voornaamste factoren van elk leven blijven voortbestaan in je. Wat het waarnemen betreft, dat hangt ervan af. U kunt alles op aarde zien, wanneer er Licht is. Maar u kunt een hele hoop dingen voelen, wanneer het donker is. Stelt u het dan voor de geest zo voor: Op menselijke wijze waarnemen, dat kunnen wij, zodra er gedachten zijn, waaruit blijkt, dat zo iemand de waarneming doet. Voor ons bestaat er dan een toestand van een feitelijke toestand op aarde, over het algemeen uit een combineren van meerdere waarnemingen, door meerdere personen, die elk op hun eigen manier zien. Het is dus een samengesteld beeld. Daarnaast zien wij de uitstraling van alle dingen en daar deze uitstraling de innerlijke eigenschappen en kwaliteiten sterker weergeven dan de werkelijke vorm, zien wij de achtergronden van het gebeurde scherper en duidelijker, dan u op aarde.

De waarneming, zoals u ze ziet, is vaak onvolledig, omdat er niet altijd iemand is, die in staat is, om ons dat beeld als het ware voor ogen te toveren door zijn eigen waarneming op de juiste wijze. Deze kwaliteit heb je, zodra je weer ontwaakt bent, dus actief bent in de geest. Dus later.

Vraag: Wat betreft die herinnering, wanneer je meerdere levens hebt doorgemaakt, herinner je je dan ook die meerdere levens?

Antwoord: Niet wanneer je overgaat. Maar wanneer je later je bewust wordt van wat je bent, en dat betekent dus een bepaalde fase van geestelijke bewustwording, die ligt boven het gebruikelijke zomerland, dan weet je uit welke factoren je bewustwording is opgebouwd en kun je dus alle hoogtepunten uit vorige levens ook weer terugvinden. Maar niet compleet, het is geen volledig leven meer. U weet alleen, wat voor u belangrijk daarin was. Wat u geleerd hebt. Dus alleen in relatie met u zelf. U hebt bv. geleefd in de tijd van Ramses en u weet helemaal niet, hoe Ramses eruit zag. Dat interesseert u ook niet. Maar wat u wel weet, is dat de broodjes op een gegeven dag veel duurder werden en dat u een tijd honger moest lijden. Dat weet u wel.

Vraag: Als je overgaat, móét je dan rusten?

Antwoord: Als u geboren wordt, moet u dan de eerste tijd slapen?

Reactie: : Ja, maar dat is een andere vraag.

Antwoord: Neen, dat is dezelfde vraag, mijn waarde vriend. De situatie is precies gelijk. Wanneer u in een nieuwe wereld komt, moet u eerst leren in die wereld waar te nemen, u te bewegen, enz. Dan moet u niet denken, dat u als een klein kind ligt te schreeuwen en dat vader en moeder zeggen: "Ging hij nu maar slapen", zo erg is het ook weer niet. Maar het is toch wel zo, dat u eerst moet leren om waar te nemen. Dat betekent ook, dat u eerst de vermogens moet hebben om tot waarneming te komen. Dit houdt dus een rusttijd in, die niet verplicht is, maar die volledig afhankelijk is van uw geestelijke ontwikkeling en bewustwording. Zij kan lopen van 1/1000ste seconde, dus de onmiddellijke realisatie van en aanpassing aan de nieuwe wereld, tot een 1000 jaar lang je niet los kunnen maken van je eigen wereld, waardoor je voor je geestelijke wereld slaapt en rust.

Opmerking: Het is dus mogelijk, dat die periode van rust slechts 1/1000ste seconde is?
Antwoord: Zeker. Maar een ogenblik blijft het altijd.

Vraag: Enige tijd geleden vertelde u, dat er een nieuw middel zou komen tegen diabetes. Dit middel zou worden verkregen door een plant, een soort cactus. Men brengt nu een geneesmiddel in de handel, dat nu insuline zou vervangen en ingenomen wordt i.p.v. ingespoten. Is dit middel goed en het door u bedoelde?

Antwoord: Er zit een deel van het door ons bedoelde in. Of het goed is voor u, dat moet uw dokter beslissen. Daar kunnen wij geen uitsluitsel over geven, zo in het algemeen.

Vraag: In welke tijd leefde de neolithicus? Kunt u daar iets over zeggen?

Antwoord: Die leefde in het neolithisch tijdperk. M.a.w., mijn waarde vrienden, die leefde in de periode van Groot-Oceanië. Het betreft dus eigenlijk de oermensen. Het zijn de voorvaderen van de huidige mensheid en bestaat uit een reeks van verschillende rassen, die niet allen gelijk zijn. Er kunnen dus grote verschillen bestaan. Een precies jaartal kan ik u niet geven daarvoor omdat ik op dit ogenblik niet op de juiste wijze terug kan rekenen. Het neolithisch tijdperk is het tijdperk, dat uw voorvaderen nog met stenen mesjes aten en erop uit gingen om een heerlijke brontosaurus of een sabeltijger te verschalken. In die periode was het dus ongeveer.

Vraag: Kunt u gedachten lezen?

Antwoord: Deze mogelijkheid bestaat inderdaad. Wij zullen over het algemeen er weinig gebruik van maken, omdat iedereen het recht heeft zijn eigen leven te leven. Maar onder omstandigheden kunnen wij werkelijk gedachten waarnemen en wij maken er gebruik van in beperkte mate, bv. op avonden zoals deze door te proberen van te voren aan te voelen, welke problemen zullen rijzen en deze gelijk mee verwerken in onze betogen en naar voren te brengen.

Vraag: Hoe doet u dat dan?

Antwoord: Dat is haast persoonlijk. Maar goed. U moet begrijpen, dat hier altijd veel van onze vrienden aanwezig zijn, die daarbij kunnen helpen. U zult begrijpen dat ik persoonlijk, zolang ik in het medium bezig ben, mij daarmee niet intens mee kan bezig houden. Wanneer u een vraag heeft, wordt dat door iemand wel waargenomen en zijn reacties kunnen mij wel bereiken, omdat ik voor het beantwoorden van vragen, hetgeen ik nodig heb, mij bereikt in de vorm van voortdurend commentaar. Zo kan ik dan, in wat voor u schijnbare korte tijd is, zeggen wij als minimum 1/10 seconde, kunnen wij soms een twijfel of een vraag reeds geformuleerd krijgen. Dus, terwijl u ze denkt, weten wij deze. Dit is wel practisch. Er ligt natuurlijk een zekere tijd tussen, maar die is voor u moeilijk te meten. Wij kunnen ook, wanneer het nodig is, doordringen in de gedachten van mensen, die wij willen helpen en kunnen hun gedachtebeeld dan begrijpen. Maar naarmate wij meer harmonisch zijn met iemand, dan kunnen wij ze beter verstaan, begrijpen en in onszelf reproduceren.

Vraag: Het is dus een kwestie van gevoelswaarde?

Antwoord: Het is ook een kwestie van onderwerp. Wanneer ik helemaal niets voel voor geometrie en u houdt er ontzettend veel van, dan denkt u daarover. Het interesseert mij echter niet. Ik neem dan automatisch deze gedachte niet waar. Maar nu ben ik erg geïnteresseerd in de politiek. Op het moment, dat u daaraan denkt, dan ga ik voor mij plotseling zeggen: "Hé, die gedachte is iets voor mij". Het is net als met de radio. U luistert een uur, dan zegt ineens iemand iets, dat verstaat u heel goed en al dat andere is u voorbij gegaan. Of zij spelen een muziekstuk, een bepaalde passage, eerst heeft u zich er niets van gerealiseerd, u zegt ineens; "Dat is toch Strawinsky, of Chopin?" Op die manier reageren wij dus op de onderwerpen, die voor ons interessant zijn. Maar daar komt nog bij, dat hoe beter wij gezamenlijk in een sfeer zitten, hoe beter wij ook die gedachte kunnen overnemen en volgen.

Vraag: Wanneer men plotseling is overgegaan en de overlevenden treuren zeer om hem en roepen met hun gedachten hem steeds terug, is dit dan schadelijk?

Antwoord: Wanneer zo iemand erg veel van u houdt, dan maak je van je emoties een soort touwtje, waaraan je die geest hebt als een meikever. Je gaat weg en je haalt hem terug. En hij wil weg. Hij wil zijn vrijheid hebben, hij wil zich geestelijk realiseren, waar hij is, zijn mogelijkheden daar vinden en kan dan van daaruit tot u terug keren en voor u werken en alles voor u doen, wat

hij - als geest - voor u, kan en mag doen. Maar wanneer u nu zeer om hem treurt en u niet realiseert, dat die dood ook voor hem een bevrijding is en het geboren worden van een hele reeks van nieuwe mogelijkheden, dan maakt u het zo iemand vaak heel erg moeilijk, vooral wanneer hij zelf een beetje zwak is in zijn geestelijke kracht om die vrijheid te vinden en bewust en volledig terug te komen tot u met zijn eigen wil en zijn eigen mogelijkheden, mogelijkheden om u te helpen. Daarom is het beter niet over hem te treuren. Je mag natuurlijk zeggen: "Ik vind het jammer, dat je bent heengegaan. Ik mis je ontzettend", maar je mag nooit zeggen: "Was je maar bij mij terug". Een mens heeft het recht om te leven, laat hem dan ook het recht om te sterven hebben, en zijn eigen weg verder te gaan. Wanneer er een onverbreekelijke band is tussen u, van werkelijke liefde, van werkelijke genegenheid, dan wordt deze band toch nooit gebroken. Maar dan is het nodig voor degene die sterft, dat hij eerst in zijn eigen wereld een nieuwe positie vindt, een nieuwe plaats, voordat hij met u werkelijk iets kan doen. Geef hem die mogelijkheid, gun hem die vreugde, en wees ervan overtuigd, dat wanneer hij even kan, hij ook werkelijk weer terug komt.

Vraag: Kunnen zij dan ook werkelijk iets voor ons doen?

Antwoord: Wanneer u geholpen wil zijn, ja. Een geest kan u nooit tegen uw wil tot iets dwingen, wanneer hij behoort tot de Lichtende Kracht. Wanneer hij tot de duistere krachten behoort wel. Dan kan hij namelijk uw eigen wil uitschakelen, maar neemt daarbij ook de volle verantwoordelijkheid op zich, voor al hetgeen u in die toestand doet. Maar een geest, die in het Licht leeft, die is nooit gerechtigd en zal ook nooit ingrijpen in uw eigen daden. Wel kan hij u inspiratie geven, gedachten. Hij kan u helpen met bepaalde oplossingen te inspireren voor problemen. Zo iemand kan u kracht geven, kan u rust geven. Dat zijn de mogelijkheden tot helpen. Die gaan soms heel ver, omdat zij op die manier op de duur door het overzicht, dat de geest heeft over stoffelijke mogelijkheden, u ook stoffelijk kunnen helpen, wanneer het werkelijk noodzakelijk is. Zover gaat dat. Maar alleen, wanneer u accepteert, wanneer u met de waarden, die u gegeven worden, ook eerlijk durft te werken. Dan moet u er ook altijd rekening mee houden, u bent verantwoordelijk. Het is uw zaak om te besluiten. De geest is nooit onfeilbaar. Hij kan ook fouten maken. Wanneer u zich houdt aan wat die geest zegt, u daarop baseert, zelf de verantwoordelijkheid voor wat u doet, wat u laat accepteert, dan komt u goed terecht. Dan bent u uiteindelijk altijd goed af. Ook al loopt het misschien wel eens een enkele keer heel lelijk mis voor u, dat het heel anders gaat, dan je denkt. Maar dan nog is het goed, uiteindelijk.

Vraag: Als je iets slechts doet, kan dan iemand uit het Licht, je dan niet tegen houden?

Antwoord: Hij kan wel "neen" zeggen, maar hij kan nooit zeggen "ik maak het je onmogelijk". Er is één ding, zodra wij enige inzicht hebben in de Goddelijke Werkelijkheid, dat wij meer respecteren dan alle andere dingen: Dat is de vrijheid van elke mens. Je bent vrij om je eigen keuze te maken. U moet uw eigen weg kiezen, er is niemand, die u mag dwingen. Wanneer zo'n geest u liefheeft, dan zal hij liever met u in het duister gaan, indien het uw eigen wil is, om u daar, wanneer u vraagt om Licht, dat te geven, dan dat Hij u verhindert om verder in het duister te gaan. Dat laatste zou voor u geen bewustwording betekenen. Alleen de ervaring is bewustzijn en bewustwording. Daar komt bovendien bij, in het begin doe je sommige dingen wel verkeerd; maar hoé doe je het verkeerd, is de kwestie. Er zijn mensen, die vinden iets alleen goed, wanneer de burens zeggen: "Maar nu, dat is iets wonderlijks". Zoals de Duitsers zeggen "wonderbar". En wanneer men bij de burens zegt: "Het is niets", dan zeggen zij: "Neen, het was ook helemaal niets". Maar zij vragen het niet aan zichzelf. Iedereen moet zijn eigen leven leven. Met zijn eigen waarde verantwoording dragen voor al wat hij doet. Maar volgens zijn eigen beste weten. Wat uit je hart komt, is goed. Geloof u mij, wanneer het uit je hart komt, dan kan dat nooit zo verkeerd zijn. Maar u moet wel weten, wat de gevolgen zijn en die moet u altijd dragen. U hebt een vrije wil, maar u draagt ook de gevolgen. Daar kunt u niet om heen. Een geest, die u liefheeft, die zal u helpen om de gevolgen te dragen, maar zal u nooit verhinderen om een keuze te maken.

Vraag: Wanneer iemand bij zijn leven helderziende of medium is geweest, zal dit dan na de dood hem of haar niet in staat stellen sneller tot bewustzijn te komen en zich eenvoudiger op deze wijze aan de overlevenden kenbaar te maken?

Antwoord: Dat is een heel moeilijke vraag. Wij kunnen zo zeggen: Op het ogenblik, dat occulte begaafdheid bewust beheerst wordt en niet een toevalsprodukt is van eigen toevallige lichamelijke constitutie, of misschien ook van geestelijke onevenwichtigheid, dan is het zeer waar, wat u zegt. Dan hebben zij veel grotere mogelijkheden. Maar zolang dat niet het geval is,

zijn die mogelijkheden meestal kleiner. Omdat zij zich niet gerealiseerd hebben wat zij eigenlijk deden en daardoor niet in staat zijn het juiste gebruik te maken van de waarden, die zij in zich hebben gedragen.

Vraag: Kunnen geesten, die verschillende talen gesproken hebben op aarde, zich makkelijker aan elkaar kenbaar maken?

Antwoord: Wij spreken met gedachten en gedachten kennen geen talen. D.w.z., wanneer ik tot deze wereld kom, dan heb ik mijn eigen spraak weer als overheersend, omdat ik probeer weer menselijk te zijn. Dan kan ik op het ogenblik wel Duits spreken, maar dan klinkt het u als een mishandeling van deze taal in de oren. Net zoals het Hollands. Maar dat neemt niet weg, dat, wanneer ik met een Duitser in aanraking kom, dat ik hem heel goed kan verstaan. Ik ben betrekkelijk jong in deze wereld, waar ik in ben. Ik was een vlieger, een piloot. Mijn vliegtuig zei "bong" en ik zei "bong" en daar was ik in de andere wereld. Er waren een hele hoop, zoals wij zeiden: "Jerry's", een hele hoop Duitsers. Het gekke is, dat wij elkaar heel goed konden verstaan. Wat meer was, wij konden ook elkaar goed begrijpen. En alle verschillen, die wij in de stof hadden, waren meteen weg, wij begrepen de zaak anders. Omdat wij elkaars gedachten konden zien en begrijpen. Dat is nu het moeilijke. U werkt met woorden. Woorden verstaat men heel slecht. Een woord zegt nog maar een tiende, van wat je denkt. Maar als je een gedachte uitzendt: "Ik wil naar huis", dan weet je in die gedachte niet alleen "Die mens wil naar huis", maar dan weet je ook meteen, hoe dat huis er uitziet en waarom je er heen wil. Dit alles in één dus.

Overdracht van een gedachte is de meest compacte uitbeelding van al wat je zou kunnen willen zeggen. En dat hebben wij.

Nu geef ik mijn positie M.C. (?) weer af voor deze "Vragenrubriek" en geef het woord over aan iemand, die ongetwijfeld uw taal wat minder zal mishandelen, dan ik, namelijk "Het Schone Woord". Goedenavond.

HET SCHONE WOORD

Goedenavond, vrienden.

Wij zullen gaan besluiten met de rubriek "Het Schone Woord", eventueel aan de hand van een citaat.

HET DOEL VAN HET LEVEN (vertelling)

Er was een mens die niet wist waarom hij leefde. Zo ging hij de hele wereld door. Een ieder, die hij zag, stelde hij dezelfde vraag. "Waarom leef ik?" Zo kwam hij bij de rechter en vroeg: "Waarom leef ik?" "Om rechtvaardig te zijn", zei de rechter. De mens dacht na, schudde zijn hoofd en ging verder. Toen kwam hij bij de priester. Weer vroeg hij: "Waarom leef ik, o, priester?" "Om God te dienen, mens". De mens dacht na, schudde zijn hoofd en ging verder. Hij zei tegen de boer: "Waarom leef ik?" "Om te ploegen en te verbouwen. Om te verzamelen het bezit en de vreugde van het bestaan". "Voor mij kent het werk geen vreugde, heeft de natuur geen stem", antwoordde de mens. En hij ging verder. Hij kwam bij een wijsgeer en hij zei: "Oude, u bent wijs. Zeg mij, waarom leef ik?" "U leeft", zei de wijsgeer, "omdat het uw noodlot is", en hij zweeg en ook de mens zweeg en hij ging verder.

Hij werd vermoeid van al zijn denken en zoeken. Zijn stappen sleepten over de grond, zijn ogen zagen de weg zelfs niet meer. Zo vleide hij zich neer aan een beek en hij sliep, lang en diep. Toen gebeurde er voor deze mens een wonder. Want toen zijn zinnen terugkeerden uit het geheimzinnige rijk van de slaap, klonk het lied van een vogel. De ogen opslaande zag hij hoe de zon uit purperen nevels zichzelf onthulde. Rond hem was een stille vreugde van een komende dag. Stijf waren zijn ledematen. De moeheid was nog een ogenblik aan zijn leden gebonden, terwijl het leek, alsof zij wegzakten in een aarde, die hem liefdevol droeg. "Hoe schoon is de wereld", zei de mens. Toen sprak een stem: "In deze schoonheid ziet u Mijn aangezicht. Daarom bent u in de wereld".

De mens ging terug. Hij kwam bij de wijsgeer en zei: "Ik weet, waarom ik leef. Het doel van het leven is God te aanschouwen en te kennen. Hiertoe maken wij de pelgrimstocht van vele jaren".

"Dit is noodlot", zei de wijsgeer en hij verdiepte zich in zijn beschouwingen. Nu snelde de mens verder, vreugdig en opgewekt. Rond hem was de schoonheid van de schepping en in hem brandde het vuur van een God, een ogenblik aanschouwd. De zekerheid, een volheid van vreugde in zijn bestaan te ervaren. Hij kwam bij de boer: "Boer, zei hij, "het is niet leven om te ploegen, te zaaien en om bezit te vergaren, maar om God te aanschouwen, te leven in volheid en werkelijkheid. Daarom dit alles". "Dat geeft mij geen goede oogst", zei de boer en hij ploegde voort. De mens ging naar de priester, terwijl de kerkklok klepelend de gelovigen opriep, zei hij: "Priester, ik weet nu, waarom een mens leeft. Wat het doel is van alle leven en alle lijden." "Heb je dan God gevonden, mijn zoon?" "Ja, het doel van mijn leven, van alles, is de vreugde van God te aanschouwen. Ik heb God gezien". "Wees niet verwaten, mijn zoon. Dat gaat niet zonder de kerk, zei de priester en hij ging in tot zijn bediening.

Zo ging de mens de wereld in. Maar wanneer hij wilde spreken over het doel van het leven, kon niemand hem begrijpen. Een mens in tranen, dacht aan zijn smart. Niet aan het feit, dat het één stap was op de weg naar de aanschouwing der Volmaaktheid. Een mens die het voor de wind ging, was te druk bezig met zijn zaken, met zijn bezit, met zijn kleine vreugden, om te denken aan de grootsheid van een opgaan in het totaal der Schepping. En zo zweeg de stem.

De mens leerde nog iets nieuws.

"Het doel van het leven is voor jezelf God te vinden en voor anderen een spoor achter te laten, waardoor zij ditzelfde bewustzijn kunnen ervaren". Zo leefde hij vredig. Ieder steunde op hem. Toen hij stierf, waren er enkelen, die hem liefhadden, rond zijn baar. Zij zeiden tot elkaar: "Ziet, het is alsof de zon uit zijn gezicht straalt". Zijn jubelende geest riep hem toe: "Zon ben ik. Zon en kind van God. Ik heb het antwoord gevonden op de vraag. Ik heb het daadwerkelijk bevestigd. Ik heb het doel van het leven bereikt. Ik aanschouw God en ben één met Hem in al Zijn pracht en glorie".

Ik hoop, dat in dit korte verhaal voor u het antwoord ligt op de vraag: "Waarom leven wij?" Wij leven, omdat het misschien ons noodlot is, om met de wijsgeer te spreken, of Gods wil, om met de priester te spreken, dat wij eens tot God komen. Dit is het doel van ons leven.
Goedenavond.